CRAUL, BRAS, DELFIN...

ȘTAFETELE (II)

In precedentul comentariu consacrat campionatelor de iarnă rezervate primelor trei grupe de vîrstă, spuneam că lipsa ștafetelor din concurs dovedește o orientare îngustă în pregătirea copiilor. Nici analiza aceleiași teme la categoriile imediat superioare (14 și 16 ani) nu ne va oferi momente de liniște. În afară de situația precară a ștafetelor, comparînd rezultatele cîștigătorilor la cele două categorii de vîrstă, observăm că din 22 de probe paralele, timpii copiilor de 14 ani sînt mai buni în 13 probe, la o singură probă sînt egali și doar în 8 probe juniorii s-au dovedit superiori. Nu trebuie să scăpăm din vedere că din aceste 8 probe, 5 au fost cîștigate de Liviu Copcealău. Astfel stînd lucrurile, în toate probele individuale, doar 4 juniori — toți băieți — au obținut timpi mai buni decît copiii.

Paradoxal? Nu, este o consecință firească a unui mod de organizare a secțiilor și activității la acest nivel. Din 10 probe de ștafetă disputate în concurs, doar în două s-au completat toate culoarele. Dacă la concursurile celor mai mici înotători (sub 12 ani) au contat în întreceri numai Școala sportivă Reșița și Petrolul Ploiești, la această ultimă competiție, 16 secții au fost... spectatoare, Dunărea a cîștigat o ștafetă și Dinamo — 9. Nu este vorba de o dezvoltare inegală a secțiilor, căci aceste monopoluri pe categorii de vîrstă probează suficient de clar lipsa de principii în organizarea secțiilor.

Prima consecință este o promovare insuficientă, și, de aici, fenomenul de regres al juniorilor. Nu este ceva nou. De cîțiva ani se observă că juniorii mari au în medie rezultate mai slabe decît juniorii mici. De altfel, au fost generații de juniori care nu au dat nici un sportiv lotului republican. Acum, cînd s-au pus la punct concursurile pentru copii, observăm că același lucru se repetă și cu o treaptă mai jos. Deci, nu este vorba de aspecte întîmplătoare, ci de niște fapte cu caracter permanent.

La înot, plafonarea copiilor și juniorilor este un fenomen caracteristic și însoțește, în general, încercarea de pregătire timpurie, înțeleasă ca antrenament intensiv, a unor copii lipsiți de volum de pregătire prealabil. Ar mai putea fi menționat și obiceiul de a substitui tratarea problemelor curente ridicate de performanța sportivă cu probleme de „perspectivă".

Cu prilejul unei analize a lotului olimpic, în locul unor discuții temeinice s-au făcut cîteva declarații și, mai ales, s-au luat angajamente că la München vom fi mai bine reprezentați! În lotul de speranțe olimpice, nominalizate cu această ocazie, figura Liliana Burlacu, azi junioară, întrecută de copii la competiția de care vorbeam. Nu este, din păcate, singurul exemplu. Și alți juniori întrecuți azi de copii, au fost înotători care străluceau cu puțin timp în urmă.

Se impun, după părerea mea, cîteva măsuri urgente. La cat. 17—18 ani mai sînt 4 sau 5 sportivi care aspiră la performanțe de nivel republican, prea puțini pentru o competiție cu caracter național. Iar dacă aspirațiile lor vizează mai departe, competiția poate deveni dăunătoare. Specialiștii sînt de acord că se irosesc inutil timp, energie și bani, dar măsurile se mai „studiază". Pe bună dreptate s-a renunțat la competițiile pe echipe, pentru a se elimina mediocritățile, dar rebutarea unor întregi generații de juniori, impune ca primă cerință competițională introducerea obligativității ștafetelor, care ar opera asupra omogenizării grupelor. Concursurile de ștafete cît mai variate, permit o angrenare cursivă a unui număr mare de înotători și-i pot forma multilateral. Nu este singurul mijloc de redresare, dar acesta se poate aplica imediat.

Remus DRAGUȘANU

FEMEILE

E foarte curioasă lipsa de reușită a femeilor la concursul de crainici sportivi (specialitatea fotbal) inițiat de televiziunea britanică. Tocmai acum cînd femeile au început să joace fotbal în meciuri directe cu bărbații — dînd fotbalului ultima dimensiune care-i mai lipsea, aceea a luptei între sexe. Tocmai acum cînd superioritatea lor în telegenie devine tot mai netă. Ca să nu mai spun că de secole oralitatea lor, adică puterea de a vorbi multe și mărunte, de a se exprima pe larg și curgător, de a povesti fermecător tot ce văd și tot ce aud — e inimitabilă și imbatabilă. Au rămas totuși în cursă din 10 000 de candidați doar 300 de bărbați — numai bărbați! E greu de crezut, avînd în vedere și mai ales în auz sutele și miile de „reportaje" pe care orice soț de pe glob le deține — reportajele „meciurilor" din piață, de la pîine, de la birou și coafor relatate cu atîta talent de sutele și miile de consoarte. Nu pot crede că dintre milioanele de doamne care știu a transmite dintr-o răsuflare, la masă, între două feluri — lupta dură de la croitoreasă și Romarta, nu s-a putut găsi una care să povestească la nivel masculin, dacă nu mai bine, un meci ca toate meciurile. Cred că e un caz tipic de misoginism. Cred că bărbații nu vor să accepte o breșă în una din puținele redute nepredate — comentariul fotbalistic. Mai au și ei o penultimă proprietate — vorbele despre fotbal — o penultimă vanitate și o apără cu ghiarele și cu dinții. Nici o speranță, domnilor...

TIMPURILE

Într-un comentariu dedicat unui tînăr tenisman francez, de care nu s-a prea auzit, Jean-Loup Royer, dar care l-a pus în mare dificultate pe Okker la Roma — comentatorul gravului ziar „Le Monde", dl. Olivier Merlin (cronicarul rubricii de dans, totodată) constată că ceea ce e deosebit și de mare preț la Jean Loup se numește: „inteligență în joc". Puștiul acesta gîndește pe teren! Are o tactică de la adversar la adversar, o strategie, are idei în joc, între două loburi și un drive. Lui Merlin, Jean-Loup, i se pare o revelație și fără să ezite în fața categoricului, cronicarul scrie că în tenisul de azi jucătorii inteligenți au dispărut. Nostalgic, specialistul îi evocă pe Tilden și Lacoste, pe Drobny și Larsen — cei care rămîn „pour toujours" maeștrii strategiei pe courtsuri. Azi, cu excepția lui Santana, nu mai putem cita decît „ciomăgari" — jucători care dau tare și cu sete, duri și neginditori, atacînd fiecare minge în forță, de pe poziții de forță și fără nuanțe. De ce? — veți întreba chiar dacă afirmația vi se va părea, la rîndul ei, formulată prea dur. De ce a ajuns ciomăgarul figura nr. 1 și în tenis? Cum s-a ajuns ca ginditorii să dispară și în tenis? Merlin dă un răspuns pe cît de vag, pe atît de concis, exact și cuprinzător: „E un semn al timpurilor"...

Mai trebuie să ne gîndim dacă e așa? Bine, să ne mai gîndim...

Radu COSAȘU

Din însemnările unui inter rătăcitor...

TOTUȘI CALUL RĂMÎNE!

DE CE PLÎNG... CAII

Acest animal frumos al cărui nume ficcare dintre noi l-a pronunțat printre primele cuvinte ale copilăriei, se situează ca inteligență imediat după cîine, delfin și elefant.

Datorită unei puteri neobișnuite de a înmagazina ceea ce îl înveți, este capabil să realizeze cele mai năstrușnice mișcări de dresaj, și sărituri peste obstacole, cu condiția să știi cum să-l înveți și cum să-i dozezi eforturile mintale și fizice.

Neputînd vorbi, va trebui să-i intuiești singur stările afective, pe care le are ca orice ființă vie și să te comporți ca atare. A-l forța cînd el este indispus fizic sau moral (după un efort cerut peste puterile lui sau chiar bătut cu cravașa sau biciul) este o greșeală.

Experiența ne-a învățat că, pentru ca un cal de sport să progreseze repede, trebuie să-i amplifici resursele fizice și psihice întrebuințînd în mod progresiv toată gama de lecții și exerciții pe care știința echitației ne-o pune la dispoziție.

Sîntem tentați atunci cînd avem de a face cu un cal talentat, inteligent și bine dotat fizic să-i grăbim procesul de instruire în scopul de a-l scoate în evidență cît mai curînd. Acest lucru nu-i recomandabil, totuși e posibil în cazul cînd animalul respectiv este pregătit de un călăreț și un antrenor cu o înaltă calificare.

Sînt numeroase cazurile cînd după 2—3 ani de pregătire unii cai au repurtat succese în competițiile internaționale, de exemplu: Delfiș, Dracu Știe, Jolka, Pyr, Bucurie, Fulger, Bîrsan, Clasic, Simplon și alții. Aceștia au fost însă pe mîini bune.

Dar, au fost — și din păcate mai sînt și astăzi — cai de o bună valoare care nu beneficiază de o pregătire la nivelul pretins de valoarea lor, fie din cauza călărețului, fie din a antrenorului sau chiar a amîndorura.

Din actuala generație de cai tineri se distinge în mod deosebit calul Postăvar, din plin dotat cu talent, inteligență, forță și elasticitate naturală. Datorită acestor calități, în doi ani de lucru ar putea deveni calul nr. 1 al lotului național de obstacole și capabil de progrese care să-l ducă în final la participarea la J.O. din 1972.

Dar ce se întîmplă cu acest cal?

Repartizat în anul 1965 la secția de călărie din Craiova, antrenorul Constantin Podaru l-a dat călărețului Costel Stefi (1,80 m!) care de atunci și pînă acum nu numai că nu a reușit să-l pună în valoare, dar „l-a lucrat" în așa fel încît am rămas printre puținii specialiști care mai susțin că Postăvar mai poate face parte dintre caii de obstacole.

La recentele probe de selecție ce au avut loc în vederea formării lotului pentru concursul de călărie de la Novi Sad, au ieșit în evidență indiscutabilele calități ale calului și — din păcate — și indiscutabilele posibilități de a se realiza ceva cu acest cal încălecat de Cornel Stefi și antrenat de Constantin Podaru.

În asemenea situație nu ar fi cazul să fie salvat calul? Putem lăsa să se irosească un asemenea element ajuns pe mîini nepricepute?

Un alt cal — Titan — tot atît de talentat pentru sărituri se găsește la secția de călărie de la Cluj. Călărețul respectiv, Radu Tiniș, este un element de perspectivă dar în condițiile insuficiente de la Cluj perspectiva călărețului devine incertă, iar a calului aproape compromisă, deoarece antrenorul Mihai Nagy nu are pregătirea necesară pentru a-i promova de la categoriile ușoare de obstacole la cele superioare.

Am citat numai aceste două exemple, ele fiind cele mai elocvente sperînd că Federația română de călărie și pentatlon modern va lua în dezbatere aceste cazuri și poate și altele asemănătoare, pentru a se găsi măsurile corespunzătoare, pînă nu-i prea tîrziu.

Iată de ce Postăvar și Titan plîng și mai sînt și alții care le țin tovărășie...

Felix TOPESCU

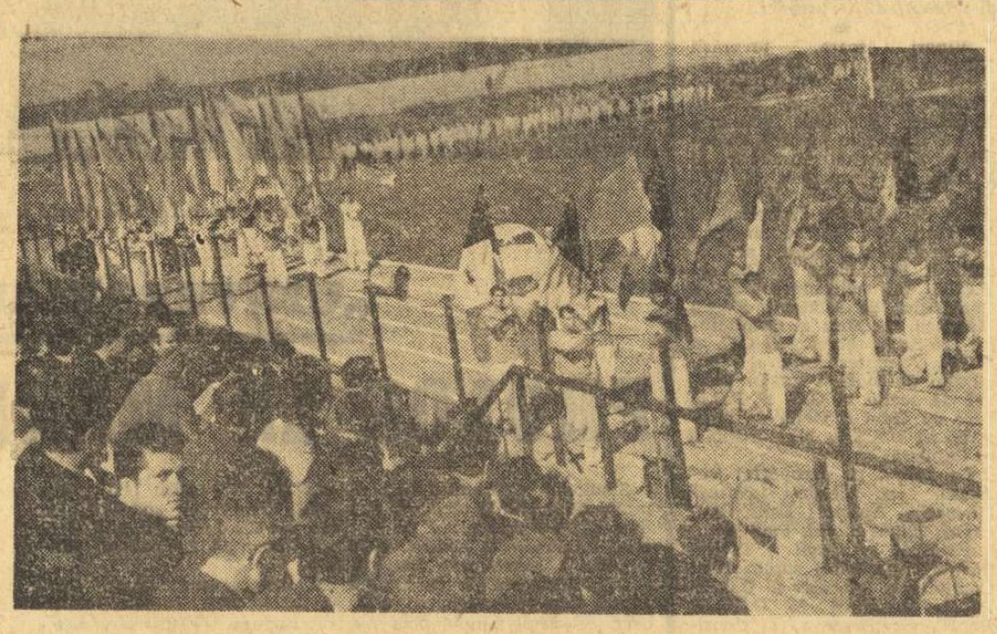

Încă de la festivitatea de deschidere, au fost prezente munca, ordinea și disciplina.

MUNCA ȘI SPORTUL — PRINCIPALA VICTORIE

în concursurile institutelor speciale de reeducare

Nu rareori în trecut, ca și în prezent, am putut auzi părinți amenințîndu-și copiii cu trimiterea la școala de corecție. Mai rar, dar totuși suficient de frecvent, fatidica expresie „vei ajunge la școala de corecție", a răsunat și în școală de la înălțimea catedrei. Și, iată cum, institutul de reeducare a minorilor a ajuns un fel de „bau-bau", a devenit o supapă prin care tinde să se volatilizeze simțul de răspundere al celor doi factori meniți să educe copilul, să-l facă un element de nădejde al societății.

Iată dar, motivul pentru care invitația primită la ziar de la „Serviciul de reeducare minori" și clubul sportiv Dinamo, precum și desemnarea subsemnatului de a asista la finala concursurilor sportive a institutelor speciale de reeducare a minorilor, am primit-o cu emoție.

Aveam, în sfîrșit, posibilitatea de a cunoaște, în intimitatea ei, școala de reeducare, cît și pe elevii care o populează și cadrele didactice și de educatori care au sarcina (minunata sarcină) de a recupera niște adolescenți care, din motive diverse, au schimbat școala obișnuită cu o alta, cu profil special.

Cu justificată curiozitate, iată-ne ajunși la Institutul de reeducare, gazdă perfectă a unei manifestări sportive care a inclus, în program, disciplinele: gimnastică, atletism, volei, handbal, fotbal și lupte, și care se adresează unor minori între 14 și 18 ani, aparținînd acestor institute.

CAUZE... CAUZE...

Profitînd de amabilitatea gazdelor, am avut posibilitatea de a sta de vorbă cu cîțiva dintre participanți, fie că ei erau „activiști" pe terenul de sport, fie că urmăriseră, din tribune, competițiile în care erau angrenați colegii lor.

Nu știm în ce măsură, dacă i-am prezenta, cu numele și vîrsta, faptul ar aduce o notă de interes și, în consecință, vom reda, în esență, cele discutate. În primul rînd, ceea ce am căutat să deslușim a fost motivul — sau motivele — care i-au scos din rîndul colegilor din școala generală sau liceu, și i-au adus pe băncile institutelor de reeducare. Și, în linii generale, cauzele se pot reduce la: **lipsa de căldură, înțelegere și interes din sînul familiei, propria tendință** (romantică, dacă vreți), **de a face ceva care să le acorde un plus de prestigiu în cercul colegilor și prietenilor, anturajul și absența unui stimul al învățătorilor sau profesorilor de a corecta unele tendințe care, în lipsa unei munci de migală pe plan educativ, urma să-i conducă pe drumul delicvenței.**

În urma discuțiilor purtate — între patru ochi — cu diverși elevi, concluzia care se desprinde cu fermitate este că, aproape fără excepție, ei au ajuns să înțeleagă greșelile comise și să regrete un trecut pe care nu l-ar mai proiecta în viitor.

ROLUL MUNCII EDUCATIVE

În atitudinea lor, în comportarea prezentă și în simțul de răspundere cu care privesc în viitor, găsim cristalizarea muncii de educație dusă pe parcursul lunilor și anilor la nivelul institutelor de reeducare.

Metodele folosite? Cîtă distanță între cele din trecut și cele de astăzi! Mijloacele de constrîngere, ca și pedepsele corporale au rămas undeva, uitate în trecut.

Munca, ridicarea nivelului intelectual și sportul, iată metodele esențiale care sînt folosite la toate institutele existente.

La institutul vizitat, un număr de 60 de elevi, alcătuiesc o promoție care s-a specializat în atelierele de reparații auto I.R.T.A. Discutînd atît cu cadrele de conducere, cît și cu muncitorii de la aceste ateliere, aprecierile sînt din cele mai favorabile la adresa viitorilor specialiști în reparații auto.

În cadrul institutului, este editată revista elevilor „Vitorul", în paginile căreia poți găsi, fără a face rabat exigenței, versuri și proză de bună calitate. Iar sportul a jucat un rol important în disciplinarea elevilor, în crearea spiritului de colectiv, în dorința fiecăruia de a lupta cu el însuși, de a se depăși atît pe plan fizic, cît și pe cel spiritual.

IMAGINI DE PE STADION

Am pătruns pe stadion în momentul desfășurării unor meciuri-cheie la handbal. Am vizionat o finală de fotbal și meciuri de volei al căror rezultat urma să stabilească un clasament. Dispute care, fiecare în parte, aveau să determine — în final — pe cîștigătorii Cupei.

Nu credem că greșim afirmînd că micii sportivi ar putea constitui, din punct de vedere al comportării, un exemplu pentru sportivii care luptă pe alte stadioane. Cum tot un exemplu îl pot constitui elevii din tribune, pentru modul decent, cu care își încurajau simpatiile. „Tompeta lui Tudorică" era prezentă în mîinile altui Tudorică, tălăngile erau și ele solicitate, aplauzele ritmate și încurajările vocale umpleau văzduhul. În schimb, invectivele, huiduielile, violențele, în tribună sau pe teren, au fost absente. Iar la încheierea disputelor (nota bene că la handbal un singur jucător a fost eliminat 2 minute pe parcursul a 4 meciuri) învinși și învingători se felicitau și se îmbrățișau în atmosfera încărcată de aplauzele publicului.

Mărturisim că în cele trei zile petrecute pe stadionul institutului, am fost emoționați și am aplaudat o dată cu toți cei prezenți VICTORIA. Victoria care, în primul rînd, constă în numărul mare al celor ce vor fi redați societății.

Iar sportului, care a contribuit, în largă măsură, la această victorie, îi revine prețuirea îndreptățită pe care i-o conferă cadrele didactice și cei ce-l practică în rîndul elevilor.

Niki Mihail BURILEANU

TRISTA ODISEE A STADIONULUI DIN TURDA

La început totul părea să fie o farsă. Venisem la Turda mînați de nostalgia revederii cu o echipă care a furnizat una dintre cele mai mari surprize de care este capabil fotbalul și a cîștigat „Cupa României". De atunci a curs multă apă pe Arieș, în timp ce „Arieșul" a coborît, treaptă cu treaptă, pe scara valorilor, plutind acum în mediocritatea unei serii din divizia C. Grandoare și decadență!

★

Dar, pentru a ne întîlni cu fotbaliștii care într-o seară de iunie scoseseră din casă întreaga populație a orașului, spre a li se face o primire triumfală (în cel mai autentic stil român), ne-am dus de pomană la Turda. Arieșul nu se află în localitate ci se antrenă în comuna Mihai Viteazu, la vreo 8 kilometri depărtare.

Probabil, din rațiuni metodico-științifice, pentru evadare în natură și deconectare, pentru efectuarea unei pregătiri complexe, într-un cadru pitoresc... ne-am gîndit.

Nu! Motivul era mult mai lumesc, mult mai prozaic:

ÎN ORAȘUL TURDA (56 000 DE LOCUITORI!) NU EXISTĂ, LA ACEASTĂ ORĂ, NICI UN TEREN DE SPORT ȘI SITUAȚIA DAINUIE DE APROAPE 4 ANI!

★

La început, cum spuneam, totul ni s-a părut o farsă. Dar iată-ne ajunși în comuna care poartă numele bravului domnitor. Pe terenul de fotbal (total impropriu) se antrenau jucătorii de la... Cimentul Turda, echipă care activează în campionatul județean. Cei de la Arieșul nu se grăbiseră, au găsit locul ocupat, și au plecat să-și facă lecțiile pe un islaz, la Ritul Vițeilor.

Ne întîmpină tovarășul VIRGIL DECEANU, antrenorul Cimentului. Omul este în egală măsură amărît și jenat. A jucat fotbal 22 de ani la Cimentul-Turda (în B) și la Mureșul Tg. Mureș (în A).

— Înainte, spune Virgil Deceanu, existau în oraș OPT terenuri de fotbal: Arieșul, Sticlei, Liceului, Cimentul, la Chimice, la Băi și altele... Treptat au fost dezafectate, unul cîte unul. Pentru nevoi edilitare sau industriale. Ultima lovitură s-a dat o dată cu extinderea fabricii „Electroceramica". Atunci, pe ultimul spațiu dedicat sportului au intrat buldozerele...

— Ce vi s-a dat în loc?

— Pentru cele mai multe, nimic! Abia acum s-au stabilit niște locuri virane pe care urmează să se facă terenuri de fotbal. Ministerul Industriei Electrice, însă, a respectat legea și pentru stadionul dezafectat a plătit devizul ca să se facă un altul. Dar, de trei ani și mai bine totul este doar la început.

★

Plecăm la locul unde ar fi trebuit amenajat stadionul, denumit cam eufemistic „SANTIER". Situația este tragică. În TREI ANI, s-a nivelat terenul, s-a adus pămînt fertil, s-a însămînțat gazon, s-au făcut fundațiile, s-a pus balast pe locul viitoarei piste de atletism. Repetăm: ÎN TREI ANI (timp în care fabrica de ceramică a și intrat în probe tehnologice). În momentul sosirii noastre, pe „șantier" lucrau NOUĂ oameni, aranjînd scările pe care se vor monta tribunele. În acest ritm, stadionul din Turda va fi probabil gata după ce se va coloniza Luna!

★

Stăm de vorbă cu tov. PETRU NEAGU, șeful punctului de lucru. Ne face impresia unui bărbat energic, entuziast, pasionat de sport. Este motociclist. Pentru a ajunge la stadion face zilnic un... veritabil motocros, fiindcă vreun drum neted de acces spre șantier nu există. Aflăm amănunte interesante, tulburătoare: În septembrie 1968 (!!) obiectivul a fost încredințat Grupului 2 construcții, din Turda (director tov. inginer VĂLEANU). Pînă atunci, timp de doi ani, nu s-a făcut nimic prin... muncă patriotică. Atît Consiliul popular municipal, beneficiarul lucrării, cît și C.M.E.F.S. Turda, principalul interesat de terminarea ei, au supraapreciat, sau poate n-au înțeles, sensul și posibilitățile reale a ceea ce numim curent MUNCĂ PATRIOTICĂ.

Prin muncă patriotică (pe care cu toții o respectăm, o admirăm și participăm la ea) se pot planta pomi, se pot face ronduri de flori, se poate întreține toaleta unui oraș, se pot realiza serioase economii. Dar, este foarte greu de crezut că numai în acest fel s-ar putea construi o hidrocentrală. Pentru simplul motiv că munca patriotică este VOLUNTARĂ și, pe deasupra, NECALIFICATĂ.

Deci, în septembrie 1968 treaba a încăput pe mîna unei întreprinderi specializate în materie de construcții. Dar, au apărut alte greutăți.

Aproape că ne vine să zîmbim cînd, avînd în față panorama deprimantă a „șantierului", tov. Neagu afirmă — cu vădită mîndrie în glas — că PLANUL A FOST REALIZAT ÎN PROPORȚIE DE 141 LA SUTĂ!

Interlocutorul încearcă să ne introducă într-o teribilă alchimie financiară. Fond scriptic, fond nescriptic, defalcare, plan, viramente, repartizare... totul foarte greu de înțeles pentru un neofit, totul foarte ABSTRACT.

CONCRET, însă: NOUĂ oameni lucrează cu lopeți ori tîrnăcoape și încă doi cosesc iarba de pe teren.

— Cîți muncitori v-ar trebui pe zi, tovarășe Neagu?

— Cam 300!

— Ați avea de unde să-i găsiți?

— Da!

— De ce nu-i aduceți?

— N-am plan.

— Dar ați depășit planul cu 41 la sută. Depășiți-l cu O MIE LA SUTĂ!

— Nu se poate! E caz de tribunal...

★

Apoi am ajuns la PROBLEMA GRADENELOR. Se pare cea mai complicată.

Întreprinderea de prefabricate Turda s-a angajat să furnizeze 3 000 de gradene din beton, necesare tribunelor. Pînă acum a livrat 170. Dar, chiar dacă le-ar fi confecționat pe toate și le-ar fi adus la stadion, gradenele nu se pot monta fiindcă „patul" lor, treptele pe care trebuie puse, nu sînt gata nici în proporție de 10 la sută.

Și iată cercul vicios: **Întreprinderea nu produce gradenele prefabricate pentru că ele nu pot fi instalate; Grupul 2 construcții nu pregătește locul fiindcă n-are gradene.**

IAR TURDA STĂ DE TREI ANI ÎNCHEIAȚI FĂRĂ NICI UN TEREN DE SPORT.

★

Situația este pe cît de ridicolă, pe atît de paradoxală.

Tov. ing. ION VEDEANU, primarul municipiului Turda, este un mare sprijinitor al sportului, el însuși sportiv; Consiliul municipal a afectat opt spații pe care se vor amenaja terenuri de fotbal în locul celor desființate. Poate că abordînd mai energic și mai îndeaproape problema stadionului ea se va putea rezolva.

Într-un trecut nu prea îndepărtat, la Turda s-au făcut mari abuzuri și încălcări de lege în privința protecției bazelor sportive, riguros asigurată de partid și de stat. Este momentul ca urmele unor situații intolerabile să fie șterse!

Și atunci, la meciurile „Arieșului" vor veni din nou 12 000 de spectatori și nu 100—150 cîți se încumetă să bată drumul pînă în comuna Mihai Viteazu.

Și poate că orașul va mai avea prilejul să organizeze primiri triumfale sportivilor săi!

Valeriu CHIOSE

Numai 3 zile pînă la închiderea vînzării biletelor la tragerea excepțională LOTO cu atribuire de apartamente

Doriți ca marți 20 mai a.c. să deveniți posesorul unui apartament sau al unui premiu substanțial în bani? Atunci jucați neapărat la tragerea excepțională Loto la care se atribuie apartamente de 3 și 2 camere în număr NELIMITAT și zeci de mii de premii în bani.

Jucînd pe bilete de 70 lei puteți participa la toate cele 10 extrageri.

PREMIILE CONCURSULUI SPECIAL PRONOEXPRES DIN 7 MAI

Extragerea I: categoria I: 3,5 variante a 111759 lei; cat. a II-a: 372 a 660 lei; a III-a: 7684 a 31 lei. Premiile întregi în valoare de 111.759 lei au fost cîștigate de către: Venula Ferihan din Constanța, Popescu Galina din Rădăuți și Picu Gabriela din București.

● Extragerea a II-a: categoria A: 5,5 variante a 44 663 lei; B: 485,5 a 505 lei; c: 8789,5 a 27 lei.

● *Premiile suplimentare:* categoria D: 5 autoturisme prin tragere la sorți; E: 82 a 1.000 lei și 23 a 500 lei; F: 359 a 100 lei și 157 a 50 lei.

● *Premiile speciale:* categoria N: 4 autoturisme SKODA 1000 M.B.; O: 245 variante din care 15 autoturisme și 55 excursii pe COASTA DALMAȚIEI prin tragere la sorți și 175 premii a 500 lei; P: 4756 a 50 lei.

LOTO

Numerele extrase la tragerea din 16 mai 1969.

EXTRAGEREA I:

4 34 83 19 58 71 80 43 67 18 15 3.

Fond de premii: 637.015 lei.

EXTRAGEREA a II-a:

53 58 32 89.

Fond de premii: 792.926 lei din care 439.385 lei report categoria A.

UNDE MERGEM?

SÎMBĂTĂ

ATLETISM: **Stadionul Tineretului,** de la ora 9 și 16: finalele campionatelor republicane universitare.

GIMNASTICĂ: **sala Floreasca,** de la ora 9 și 16: finalele campionatelor republicane universitare.

JUDO: **terenul Facultății de Drept,** de la ora 16: finalele campionatelor republicane universitare.

RUGBY: **Stadionul Tineretului** (teren 4), ora 16: Chimia Năvodari — Minerul Lupeni; ora 17,30: Constructorul Suceava — Vulcan (meciuri de calificare pentru divizia A).

DUMINICĂ

ATLETISM: **Stadionul Tineretului,** de la ora 9: Finalele campionatelor republicane universitare.

RUGBY: **Stadionul Ghencea,** ora 9: Clubul sportiv școlar — Școala sportivă 2 (juniori); ora 10,30: Steaua — Grivița Roșie (divizia A); **stadionul Constructorul,** ora 9: Grivița Roșie — Rulmentul (juniori); ora 10,10: Constructorul București — Gottwaldow (Cehoslovacia); **stadionul Gloria,** ora 9: Gloria — Progresul (div. A).

CICLISM: **str. Cîmpina,** de la ora 9: campionatul municipiului București la semifond pe circuit.

HANDBAL: **Stadionul Tineretului,** ora 9: I.E.F.S. — Lic. 2 Iași (cat. B f); ora 10: Confecția — Rulmentul Brașov (A f); ora 11: Universitatea — Universitatea Timișoara (A f); ora 12: Steaua — Politehnica Galați (A m); **terenul Dinamo,** ora 9: Șc. sp. 1 — Lic. 2 Tulcea (J m); ora 10,15: Dinamo — Șc. sp. Sf. Gheorghe (J m); ora 11,30: Șc. sp. 1 — Șc. sp. Brașov (J m); **stadionul Giulești,** ora 16,30: Șc. sp. 2 — Spartac Constanța (B f); ora 17,30: Rapid — Textila Buhuși (A f).

POLO: **Strandul Tineretului,** de la ora 10: Rapid — Progresul, Steaua — Politehnica Cluj și I.E.F.S. — Vagonul Arad.

GIMNASTICĂ: **sala Floreasca,** de la ora 9: finalele campionatelor republicane universitare.

JUDO: **terenul Facultății de Drept,** de la ora 9: finalele campionatelor republicane universitare.

— FRUCTE, CARNE SAU LACTATE,
VEȘNIC PROASPĂTE LE AM
— CUM PĂSTREZI ACESTEA TOATE?
— DOAR CU FRIGIDERUL FRAM!

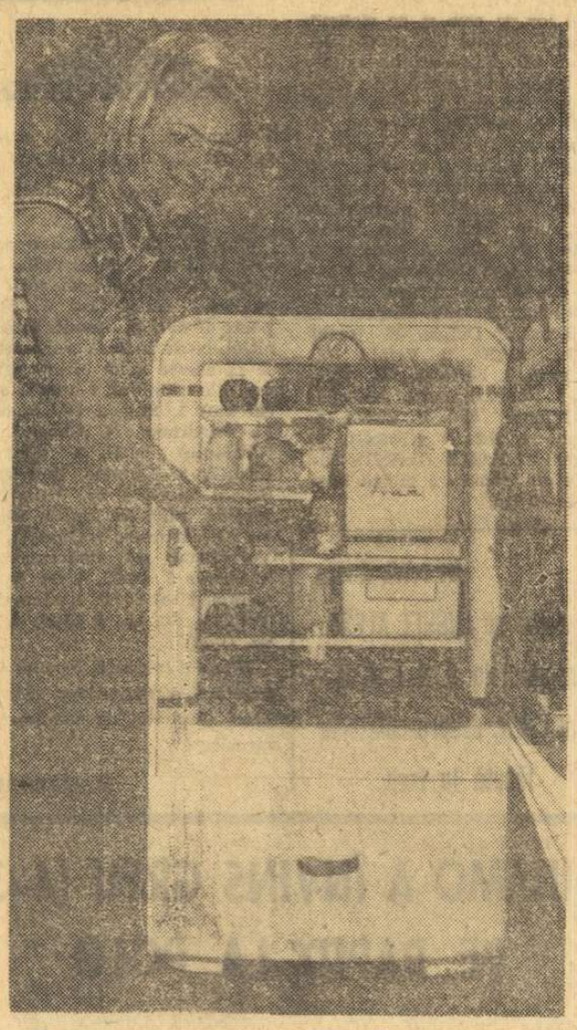

Frigiderul FRAM este prevăzut cu patru grătare, două cutii din masă plastică cu capac transparent, pentru fructe; un compartiment pentru unt și brînză; un raft pentru ouă și altul pentru sticle; un evaporator pentru două tăvițe necesare obținerii cuburilor de gheață.

Consumul maxim de energie electrică în 24 de ore — 3 kwh. Frigiderul este prevăzut cu un termostat pentru reglarea automată a temperaturii și a consumului de energie.

Capacitatea 110 l.

De vînzare în toate magazinele de specialitate ale comerțului de stat. Se poate cumpăra și cu plata în 10—15 rate lunare.

Acontul este între 318—425 lei.